

НАРЪДЕН БУДИТЕЛ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ръкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. Пелвасилевъ-Шуменъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.
БРОЯ 1 левъ.

Благодарность.

Невшенското църковно настоятелство, Провадийско, благодари Янчу Никову Попову, отъ сщщото село, за подаренитъ на църквата: две хиляди лева, хирурги, два фенери и 91 лв. вмѣсто курбанъ.

Настоятелството.

За мира на земята.

Срещаме и тази година Рождеството Христово. Църквата и тази година ще запѣе тържествено своята прекрасна пѣсенъ за мира на земята. Много столѣтия вече повтаря тази радостна пѣсенъ. И навѣрно, ще я повтаря още много вѣкове, докато този миръ настане. Защото, очевидно, не е съдено той да настане веднага. Хората още не сж дорастнали до него. Този миръ ще се стигне чрезъ единъ сложенъ процесъ. Благиятъ Христовъ духъ витае надъ земята. Доброто, ала бавно, много бавно. Каквото да е казва, между нашето време и това отъ варварскитъ времена, отъ срѣднитъ вѣкове, има едно дълбоко различие. Днесъ злото не е малко. Корзосърдечие, умразата между хората и народи, желанието да се навласти да се смаже, погуби, противника съ единъ амахъ, сж често явление. Ала всичко това буди живъ протестъ у кулурнитъ хора и общества. Безправие се подлага на всеобщо бичуване. Общественото мнение сѣва все по-голяма сила у християнскитъ народи. Злото, беззаконие, бнравственото дѣло, сж подъ кръстосания оми на укорителнитъ погледи и тежка присжда а хиляди хора въ свѣта, затова не е леко нго за отдѣлния човѣкъ да извърши престѣпление безъ да потѣне въ смѣтъ и да бжде заринатъ одъ укоритъ на обществото, не е позволено иѣли на него да се отиватъ на безправие, да ѣрмозятъ и безчинствуватъ надъ невинни хора. Ёзправие има въ свѣта ала вижте срещу нго става все по-силенъ, по-укорителенъ, по-убийственъ. Ще рече, свѣтъ все повече е проникатъ отъ мисълъ, че хората трѣбватъ братя по-

между си, че радостта и благоденствието сж въ обичьта, а не умразата. Едно недоволство бушува въ сърдцата на хората, особно въ нашата страна. Това недоволство отъ безправие въ живота свидетелствува, че злото се смѣта за нѣщо ненормално, неестествено, нѣщо, което трѣбва съ общи усилия да се премахне.

Усѣтъгъ, жаждата за миръ между хората, за братски отношения, все повече се изостря, засиля се. Тази жажда иде отъ тамъ, че нашиятъ животъ несъзнателно, по невидими и видими пѣтища, все повече се евангелизира. Той нѣма да се умири напълно скоро. Мирътъ ще се догонва съ вѣкове, ала ние все повече се гнусимъ отъ безправие, ние презираме лошитъ хора, а това е една придобивка. Ние сме чужди на Христа още твърде много, но времето, страданията, взаимнитъ болки, що си причиняваме, по единъ чуденъ пѣтъ ни водятъ пакъ къмъ Него. Ние копѣемъ за миръ. Затова пѣкъ отъ година на година, отъ вѣкъ на вѣкъ, ние, хората, все по-добре разбираме смисъла на ангелската пѣсенъ: „... и на земли миръ, во челоуѣцѣхъ благоволение!“

Този днешенъ и вѣченъ идеалъ за човѣчеството ни донесе Христосъ съ своето рождение. Деньтъ на Неговото раждане остава за винаги най-свѣтлия день за хората. Въ този день се роди Царьтъ на Милосърдието. Сжпѣе день за всички!

Честито Рождество Христово!

Произхождение на християнския празникъ Рождество Христово.

Въ последно време въ анти-религиозната литература много настойчиво се прокарва мисълъта, като че ли християнскитъ празници Рождество Христово и Богоявление сж остатъци и продължение на езическитъ празници въ честъ на Бога на слънцето, поради което и съвпадатъ по време съ днитъ на бившитъ езически празници (25 дек. и 6 януарий ст. ст.)

Ние не отричаме факта, че днитъ на християнскитъ празници Рождество Христово и Богоявление съвпадатъ съ днитъ на бившитъ езически празници въ честъ на бога на слънцето.

Напротивъ, ние утвърждаваме, че това съпадение не е било случайно; то е било едно отъ най-необходимитъ и мѣдри мѣроприятия на християнската Църква презъ първитъ вѣкове. Това е била християнизацията на езическитъ празници, за по-добро и успѣшно прокарване на християнскитъ идеи въ живота на езичниците: това е било едно обмислено и разумно приспособяване къмъ психиката на езичника, комуто християнскитъ идеали се приподнасяли въ форма, която била нему най-позната; християнството, изразявайки се образно, взело за себеси днитъ на езическитъ празници.

Съ тѣзи външни признаци и се изчерпва видимото съпадение на днитъ на християнскитъ празници Р. Хр. (25 декември) и Кръщенето Господне (6 януарий) съ днитъ на бившитъ езически празници въ честъ на бога на слънцето.

Но вътрешна, така да се каже, генетическа, връзка на християнскитъ празници съ езическитъ нѣма абсолютно никаква.

Празникътъ Рождество Христово започналъ да се празнува отъ християнитъ най-напредъ презъ втората половина на IV вѣкъ. Така: западнитъ християни въ Римъ започнали да празнуватъ Р. Хр. на 25 декември при папа Либерий (352—366 г.); източнитъ християни (св. Иоанъ Златоустъ 386 г.) започнали да празнуватъ въ сѣция вѣкъ, съ нѣколко години по-късно: въ Цариградъ най-напредъ Р. Хр. започнали да празнуватъ на 25 декември презъ 379 г. при Григорий Назиансъ; въ Кападокия на 25 дек. 382 год. и въ Египетъ приблизително по това време, но вече не на 25 декември, а на 6 януарий, а въ нѣкои мѣста даже на 5 януарий, съединявайки двата празника Р. Хр. и Кръщение Господне въ единъ празникъ.

Свидетелства за това, че въ Римъ най-напредъ Р. Хр. се е празнувало при папа Либерий намираме въ „хронографията“ отъ 354 г., т. е. въ списъка на римскитъ консули, къмъ който списъкъ е присъединенъ и списъкътъ на християнскитъ празници и мѣченици. А Оригенъ (254 г.), изброявайки християнскитъ празници, за празника Р. Хр. не прави никакви

загатвания.

Такова закѣсняло празнуване отъ християнската Църква на Р. Хр. (въ 1/2 на IV в.) се обяснява съ мировъзрението на християнитъ отъ първитъ вѣкове.

Първитъ християни мислили, че човѣкъ може да получи спасение и изкупление, само чрезъ смъртъта и възкресението Христово и заради това обръщали своитъ християнски надежди къмъ второто пришествие Христово, което тѣ разглеждали като близко предстояще събитие. Тѣ, освенъ това, считали деня на смъртъта за действителенъ день на рождението, особно за мѣченицитъ на вѣрата. Поради тая причина било противно на настронението на първитъ християни деня на своето рождение да правятъ обектъ на нѣкакво празнуване, а отукъ у тѣхъ нѣмало поводъ да направятъ деня на рождението на Христа по плѣтъ празникъ. Но когато Църквата на мѣченицитъ станала тържествуваща Църква, тогава започнали и повисоко да ценятъ земния животъ въобще и да гледатъ на тѣлесното раждане, като поводъ за радост и християнски подвизи. И приблизително въ това време почнала да си пробива пѣтъ и усвоява отъ християнитъ мисълъта, че Христосъ се е родилъ не само за това, за да умрѣ, но за да даде съ Своя Богочовѣшки животъ доказателство на Своята любовъ и да бжде образецъ за живота на вѣрующитъ.

Отукъ възникнала необходимостта да се празнува сжщо така деньтъ на Рождението Христово, наравно съ деня на Неговата смъртъ.

Какъвъ именно день въ богослужебната практика християнитъ отъ първитъ вѣкове посвѣтили като день на Рождението на Христа?

По гореспоменатата хронография за день на празнуване на Р. Хр. се обозначава 25 декември, но на изтокъ, именно въ Египетъ, сжществувало друго опредѣление на деня Р. Хр., а именно 7 януарий, а въ нѣкои мѣста даже и 5 януари. И при опредѣляне на последния день (5 януарий) се базирани на пророчеството на пророкъ Иезекиля: „Въ трийсетата година, четвъртия мѣсець, петия день на мѣсеца, когато бѣхъ между преселцитъ при рѣка Ховаръ, отвориха се небесата и азъ видѣхъ Божи видения“ (Иезек 1, 1), тѣй като по тогавашнитъ календарни изчисления, годината се започвала отъ 1 октомври. По такъвъ начинъ за день на Рождество Христово се считалъ 5 януарий, пренесенъ на 6 януарий по простата причина, че за християнската Църква било необходимо да приспособи християнската идея къмъ старитъ битови условия на езичеството понеже въ този день езичниците празнували рождения день на езическия богъ Озирисъ.

По такъвъ начинъ отъ тука

Христина Стоянова.

Коледна молитва.

Едничекъ лжѣ, о Боже, изпрати на златната звезда отъ чудното сияние надъ моята земя въ тази нощъ да затрепти и свѣтътъ знакъ за нови дни да стане. И благостта Христова да смрази сърдцата ни въ ненавистъ и вражда да смрази и на белезанъ пѣтъ по бѣлитъ следи да свѣрнемъ погледъ въ свѣтлината огрѣни. Тѣй както нашитъ майки и бащи съ лица на ангели предъ малката икона въ молитва възвисили благодни души тѣ чакаха звездата на небосклона. За всички молиха се тѣ въ нощъта да имъ дари небето на Сина блата. Камбаненъ звѣнъ далечъ вѣстеше радостта и смѣваше съ любовъ и миръ сърдцата. О, Господи, Ти чудото стори: и осѣни сърдцата ни съсвѣтътъ обичъ свята съ честити дни и моята земя дари и сгрѣй я Ти съ единъ лжѣ отъ звездата!

се вижда ясно, че основанията за християнското празнуване на празника Р. Хр., именно на 25 декември, сж свършено други и различни отъ онѣзи, на които указва антирелигиозната литература.

Еврейскитъ писателъ Филонъ и християнскитъ Оригенъ, свършено свободни отъ всѣкакви езически възрѣния на Римъ и нищо незнаещи за култа на Митра, считали 25 мартъ, като день на сътворението на мира.

Въ полза на едно такова мнение говорила древнехристиянската идея, че Христосъ се е въплотилъ тогава, когато билъ сътворенъ мирътъ, а за такова начало на въплощаване на Христа, Църквата смята деня на Неговото зачатие, (Благовѣщение). Отъ тука напълно естествено е, че Църквата е пренесла плътското рождение на Христа къмъ 25 декември, когато се изпълвали точно деветъ месеца отъ Благовѣщение (25 мартъ.)

Освенъ това, известно е, че всичкитъ езически божества иматъ свои дни на рождения, които се празнували отъ езичниците. И ако годишниятъ кръгъ на християнскитъ празници, посветени на възпомяна на Господа нашего Иисуса Христа, би се намиралъ въ генетическа зависимостъ отъ езическата митология, то остава свършено необяснимо и непонятно, защо въ продължение на три и половина вѣка християнитъ, наредъ съ празнуването на такива велики събития изъ живота на Христа, като деньтъ на Неговата смъртъ и погребение, не сж празнували и деня на Неговото рождение. Късното възникване на празника Р. Хр. доказва, че произхождението на този празникъ у християнитъ има свои самобитни рени и въ никакъвъ смислъ не зависи отъ езическата митология съ нейнитъ прототипи.

—Отъ руски: Ма...

Ржкоположението на г. СТ. ПЕТКОВЪ въ Черепешкия манастиръ.

(Едно високопоставено духовно лице, взело участие при ржкопологането на г. Стоянъ Петковъ, ни изпраща настоящата дописка.)

Св. Църква изпитва голѣма радост, когато се увеличава броятъ на нейнитѣ преданни служители. Въ редоветѣ на тия служители е вече и известниятъ у насъ проповѣдникъ и организаторъ на православнитѣ християнски братства и юношескитѣ християнски дружества въ България — г-нъ Стоянъ Н. Петковъ.

На 14-й декември т. г. той прие монашеството. Посрижението се извърши въ Черепешката св. обителъ. Следъ отслужване на вечернята въ манастирската църква, Негово Високопреосвещенство Св. Старо-Загорскиятъ Митрополитъ Г. Павелъ, въ присѣствието на манастирскитѣ братя, учителитѣ и ученицитѣ отъ Свещеническото училище и много богомолци, пострига г. Св. Петковъ въ иночеството съ име Андрей, следъ което се обрнува къмъ него съ кратка похвална речъ, въ която разясни смисъла и значението на монашеския подвигъ и изтъкна, че монашеското звание за което новопострижението се е готвилъ още отъ млада възраст, изисква отъ него занаятъ съ удвояна ревностъ да заработи на винограда Господень и никогда да не отпада духомъ, да не унива отъ изпитанията и изкушенията въ живота и отъ възможнитѣ нагледъ непреодолими спънки, които биха му се изпръчили по тѣсния — евангелски — животъ, който си е избралъ.

На другия денъ, 15-й сутринята, презъ време на божествената служба, въ която взеха участие: Архимандритъ Евлогий Протосингелъ на Св. Врачанска Митрополия, и Архимандритъ Флавианъ, Игуменъ на Черепешкия манастиръ и Ректоръ на Свещеническото училище при сѣщия манастиръ, Високопреосвещенъ Павелъ ржкоположи монаха Андрея за иеродяконъ, а въ недѣля — на 16-й сѣщия — въ иеромонашески чинъ. Въ края на утрентята Негово Високопреосвещенство пострига шестима ученици отъ Свещеническото училище за анагноси, а следъ от-

пустъ на св. Литургия произнесе красноречиво и високо-назидателно слово за духовната слѣпота и силата на вѣрата.

Ржкоположението на о. Андрея бѣше истинско църковно тържество, въ което взеха участие съ своето мелодично и стройно пѣне: ученицитѣ отъ Свещеническото училище, подъ вещото ржководство на учителя си г. Никола Ангеловъ, и хорътъ на дошлитѣ въ манастиря християни и християнки, членове на дружество „Православни библийски курсове“ въ София.

Въпрѣки желанието на о. Андрея да „се скрие въ пустинята“, за да изживѣе първитѣ дни на новото си служение въ пълно уединение и углобление, далечъ отъ свѣтския шумъ и блѣсъкъ и отъ погледа на завистливи и зложелателни хора, на 16-й декември — въ недѣля — манастирската църква се оказа малка да побере голѣмото множество християни и християнки отъ София и Кюстендилъ, които бѣха дошли да се поклонятъ въ св. обителъ и да присѣтствуватъ при ржкоположението на своя приятелъ и любимъ ржководителъ въ духовния имъ животъ. Узнали за това ржкоположение случайно отъ съобщенията на ежедневната преса, които съобщения въ по-голѣмата си частъ, както се вижда, изхождатъ отъ лица и срѣди, зле настроени къмъ о. Андрея, тия християни и християнки бѣха дошли посрѣдъ зима, при крайно неблагоприятно време за пребиваване въ св. обителъ, за да засвидетелствуватъ своята преданностъ и голѣма обичъ къмъ Св. Църква и нейния новоприобетенъ служителъ. И трѣбваше човѣкъ да присѣтствуваша на тържествената архиерейска служба, да чуе сърдечнитѣ молитви и умилителното пѣне на сѣщитѣ тия християни и християнки, за да разбере и почувствува колко е голѣма радостъта имъ и колко скъпъ и милъ е билъ за тѣхъ новоржкоположението о. Андрей, който въ продължение на десетина години неу-

морно, съ голѣмо търпение и постоянство, при не малко спънки и огорчения, е работилъ безъ шумъ и реклама за духовното имъ просвѣщение и възбуждане къмъ истински християнски животъ. Своята обичъ и благодарностъ къмъ Св. Синодъ, съ чието благословение става ржкоположението на о. Андрея, тѣ изразиха и предъ Високопреосвещенъ Павелъ, тѣй непринудено и искрено, че извикаха у всички присѣтствующи сълзи на умиление. Особено трогателни бѣха приветствията, които бѣха отправени къмъ о. Андрея отъ г. Ив. Кравковъ и г-жа Параскева Ив. Райнова отъ страна на дружеството „Православни библийски курсове“, въ което той съ рѣдко усърдие и преданостъ е работилъ въ продължение на 9 години. И ученици, и богомолци еднакво се радваха, защото въ лицето на о. Андрея, който съ многогодишната си дейностъ въ София и въ провинцията срѣдъ младежъта и православнитѣ християнски братства е спечелилъ за Христа Спасителя и Неговото учение сърцата на мнозина. Св. Църква придобива единъ беззаветно ней преданъ служител. Ония, които отъ близо познаватъ живота и дейността на о. Андрея, като мирско лице, и тия, които въ своя животъ сж почувствали благотворното въздействие на неговитѣ сказки и беседи, смѣло и открито могатъ да засвидетелствуватъ, че Св. Църква съ ржкоположението на о. Андрея заслужено е отличила единъ изпитанъ въ дѣлото на вѣрата и благочестието работникъ. О. Андрей не е случайна попаднало въ Църквата лице, защото още отъ детинство е живѣлъ близо до Църквата, а следъ като свърши образованието си въ Софийската духовна семинария и въ Московската Духовна Академия за минутка не се е отклонявалъ отъ дълга си къмъ Св. Църква. Последователно е билъ: Инспекторъ въ вѣроизповѣдниятъ отдѣлъ при Министерството на Външнитѣ Работи, учителъ въ Софийската духовна семинария, Началникъ на културнопросвѣтното отдѣление при Св. Синодъ и активенъ дѣецъ въ организирането на православнитѣ християнски братства и въ Съюза на ученическитѣ християнски дру-

жества въ България. И трѣбваше много да се съжалева, че се намиратъ хора, които смущаватъ съвестта на православитѣ християни, като съвсемъ безосновно аламирятъ обществото съ анонимни съобщения по вестницитѣ, че новоржкоположението билъ сектантъ и съ протестантски разбирания по вѣрата. Лоша услуга се прави на Св. Църква, когато съ подобни тенденциозни и недостойни писания и закачки въ вестницитѣ съвсемъ незаслужено се петни единъ вѣренъ и преданъ нейнъ синъ, който досега съ всички жаръ на своята душа неуморно е работилъ на Божията нива.

Печална българска действителностъ! Тия, които довчера отричаха на г. Стоянъ Петкова правото да заема, като мирско лице, отговорно мѣсто въ ржководното тѣло на Съюза на православнитѣ християнски братства и въ тия на ученическитѣ християнски дружества, днесъ, когато той вече е изпълнилъ обещанието си къмъ Св. Църква — да ѝ послужи като духовно лице, го клеймятъ и петнятъ!

Добритѣ християни, приятелитѣ и доброжелателитѣ на о. Андрея, вѣрватъ, че той съ християнско търпение и великодушие ще пренесе и това изпитание, ще удвои своята ревностъ о Господъ и нѣма да отслабне въ усилията си да работи и занаятъ — въ новото си звание и поприще — за благо на Св. ни Църква, която особено въ наши дни се нуждае не отъ карьеристи, а отъ служители съ твърда и силна вѣра, просвѣтенъ умъ, незлобиво сърдце, чиста съвестъ и непоколебимо желание за положителна творческа дейностъ въ винограда Господень.

Въ недѣля подиръ обѣдъ Високопреосвещенъ Павелъ посети Свещеническото училище и, следъ като побесѣда съ ученицитѣ, на които даде архипастирскитѣ си наставления, си замина обратно за София, изпратенъ на гара Черепишъ найрадушно отъ манастирското братство, гоститѣ богомолци и ученици.

Чудесата на радиото

Какъ ще се срещне въ Англия Бждни вечеръ.

Управлението на швейцарското сдружение „Марconi“ е решило въ най-близо време

да построи въ Женева радиостанция за Обществото на народитѣ. Собствената станция не само ще даде възможностъ на Обществото на народитѣ непосредствено да се сношава съ всички радио-станции въ свѣта, но ще доведе дотамъ, че твърде скоро хората отъ разнитѣ народи, въ разни страни, обединени отъ единъ интересъ, едновременно ще слушатъ речитѣ на делегатитѣ произнасяни въ Женева. Това „сдружение на народитѣ“ въ ефирното пространство за излишенъ пжтъ показва, какъ чудото на радиото, надвивайки шеговито разстоянията, разчупва издигнатитѣ отъ хората прегради между държавитѣ.

Своеобразенъ опитъ въ тази областъ се подготвя въ Англия за Бждни вечеръ, когато по радиото ще бжде предаденъ тържествениятъ коледенъ звънъ на камбанитѣ на голѣмитѣ църкви не само въ самата Англия, но и въ всички нейни колони и доминиони. Коледната благовестъ на Бждни-вечеръ ще свърже помежду имъ и ще съедини съ родината имъ всички англичани, независимо отъ това, де живѣятъ и на какво разстояние се намиратъ единъ отъ другъ. Англияския офицеръ или чиновникъ въ Индия ще чуе на Бждни-вечеръ празничния звънъ на Вестминстерското абатство или насѣборната черква св. Павелъ въ Лондонъ, тѣй както въ поледния градъ ще се чуе камбанния звънъ на църквата въ Бокай или на тази въ Калкута.

Радиостанциитѣ въ срѣдна Европа сѣщо готвятъ за празника специална програма. Между другото, много станции сж решили да не се ограничаватъ на Бждни-вечеръ съ предаване на църковния звънъ, но да предадатъ църковната служба за да дадатъ възможностъ на онѣзи, които тази вечеръ не биха могли да бждатъ въ църква, да се приобщатъ по този начинъ къмъ празника.

Развѣтъ на техниката въ тази наука върви съ такава скоростъ, че навѣрно не ще е далече времето, когато, като си сѣди въкъщи при радио-апарата, ние не само ще слушаме църковното пѣние и гласа на свещеника въ църквата, отдалечена на стотини километри отъ насъ, но и ще виждаме освѣтенатитѣ свѣщи църква и събрании въ нея богомолци.

Христина Стоянова

Коледенъ даръ.

Само две седмици оставаха до Коледа. Подаржцитѣ за бащата бѣха почти готови, а малката Здравка още не бѣ намислила какво можеше да изпрати за Коледенъ подаржкъ на добрия си татко, който щеше да прекара Коледа далече отъ тѣхъ въ една малка землянка, затрупана въ снѣга, посрѣдъ гърма и огъня на страшнитѣ топове.

Малка бѣше Здравка и не можеше нищо да шие, нищо да плете, освенъ дрешкитѣ на чернокождрата си кукла Вѣрка. Ала мисълъта, че и тя трѣбваше да изпрати нѣщо, не ѝ даваше покой. Майка ѝ често ѝ успокояваше, че за татко ѝ е достатъчно да знае, че малкото му момиченце е добро и послушно дете, но Здравка не се задоволяваше отъ това. И ето, една вечеръ преди да заспи, загледа въ малката икона надъ леглото си, свѣтлина затрепка въ замисленитѣ ѝ очи. И тѣй радостно извика:

— Мамо, азъ намислихъ какво да изпратя на татко. Моята икона, която татко ми даде отъ голѣмия манастиръ, азъ ѝ подарявамъ. И моето малко

ангелче ще пази татко, нали, мамо? Майката просълзена целуна малката си рожба, като ѝ обеща още на заранята да постави иконата при другитѣ подаржци. Цѣла сияюща отъ радостъ, честито заспа Здравка. Следъ два дни малката икона, заедно съ подаржцитѣ за бащата, бѣ изпратена на фронта.

На операционната маса въ една отъ полскитѣ болници лежеше полуживъ, тежко раненъ, офицеръ. Отъ зѣющата рана надъ сърцето му още струеше кръвъ. Безчувственъ като трупъ, лежеше и само едва доловимото туптене на сърдцето даваше признакъ на животъ. Но сигурниятъ ножъ на хирурга спокойно търсѣше следитѣ на злокобния кжсъ олово, всрѣдъ тишина като въ свято тайнство. Тревога и състрадание засѣнаваше често строгото лице на стария лѣкарь, вгъвайки по дълбоко брѣздитѣ на челото му. Едно глухо възклицание даде най-после знакъ, че е намѣренъ смъртоносниятъ куршумъ. Прѣчупилъ едно отъ ребрата, миналъ почти край самото сърце, той бѣ се спрѣлъ върху долната частъ на плещката. Операцията бѣ привършена благополучно. Когато отнесоха ранения на леглото му,

изтривайки морното си чело, лѣкарьтъ развълнувано заговори:

— Единъ твърде рѣдкъ щастливъ случай, наистина. Сѣкашъ ржката на Провидението е отстранила куршума отъ опасния му пжтъ. Едно незабележано пошаване и моментална смъртъ.

— Интересно е да се знае дали случайно е отбитъ куршума, запитва младия лѣкарь.

— Сигурно нѣкоя външна причина е възпрѣла нещастиято. И не единъ сж били честититѣ случаи за моята ржка на явно избягване отъ смъртъ, но все пакъ въ всичкитѣ тѣзи случаи, струва ми се, Провидението има ржка. Това сж щастливитѣ избраници на сждбата.

Въ сѣщото време сестрата, която си бѣше привършила работата въ операционната, бързо излезе и веднага се завърна съ окървавената и разкжсана отъ куршума куртка на офицера.

— Ето закрилата на ранения, развълнувано продума тя, показвайки малката пробита икона.

Всички я загледаха въ изумление.

Лѣкарьтъ взе малкия предметъ и внимателно обръщайки го въ ржцетѣ си, зачете съ разтреперенъ гласъ: „На моя

милъ татко-коледенъ подаржкъ — отъ малкото му Здравче. Нека моето ангелче пази татко ми!“

— Честито дете, зададено пошепна нѣкой.

— Виждате ли какъ и самата смъртъ се е отказала да вземе жертвата си, защото едно мъничко дете моли отъ небето закрила за своя баща, глухо добави лѣкарьтъ.

Сестрата, скрила лицето си въ ржце, плачеше. Смутени бѣха всички. Но по лицето на стария лѣкарь бѣ отразена скрита болестка. Никога досега не бѣ почувствалъ той тѣй силно самотата си. Загледалъ въ далечината презъ прозореца, той, сѣкашъ, виждаше сивитѣ дни на самотния си животъ, гдето ни една радостъ, ни утѣха чакаха горчивитѣ старини.

Презъ нощта сестрата, колѣничала предъ малката икона, дълго се моли за честита сждба на мъничката Здравка и за спасението на любимия ѝ баща. Нѣколко дни по късно, когато върналия се въ живота раненъ отвори очи, погледътъ му се спрѣ върху окачената надъ главата му малка икона. Той я позна отведнажъ и помоли сестрата да му я подаде, като нежно я приближи до устнитѣ си.

— Коледенъ подаржкъ отъ милото ми Здравче, галовно зашепна бащата, спомнилъ се какъ въ последния предъ страшния бо денъ бѣ получилъ отъ домѣси колета съ коледнитѣ подаржци.

— И този подаржкъ спаси живота Ви, ъхъ отвърна сестрата — Сжпо, сжпо, мое дете презъ сѣли говорѣше бащата целувайки унесено малката икона.

Между тоа, посърнала и измжчена отъ ревога, чакаше майката писмо отъ фронта. Отдавна нищо ѝ знаеше тя за своя съпругъ. Ерни сѣнки се виеха въ мисълъта ѝ и не скрититѣ сълзи пртиснаха въ мжжкото ърдце на Здравка. Но ето еднъ денъ се получи чаканото писмо.

— Здравче, милото дете, завила обяна въ радостни сълзи майката, твоя подаржкъ спасилъ живота на татко ти. Ти го спаси, сжпжот ми дете, бързо говорѣше тя, обисвайки целувайки малката Здравка. Всички я целуваха и хвалѣха.

Ала Здравка не можеше да разбере всичката тази радост. Едно само наеше тя, че навѣрувавайки подаржкъ е изпратила на татко сѣтя и че нейното малко ангелче е спасило татко ѝ.

Коледна

1929 год.

СТРАНИЦА НА ДЕТЕТО.

Мостове да строимъ.

Дете, безъ Бога нѣма истинско щастие. Не гледай ония безвѣрници, които мислятъ, че безъ Богъ и религия може да се живѣе. Това сж хора ужасно измамани. Ние трѣбва тия хора наново да възвѣрнемъ къмъ Христа. Това е една работа трудна, но затова пъкъ чисто християнска и пълна съ благородство и красота!

Между тия хора и Бога има една голѣма пропастъ — нѣма никакъвъ мостъ. Ние трѣбва сега единъ мостъ да построимъ. Какъ? — Изпърво съ молитви. Молете се, малки и невинни деца, за тия пропаднали хора! Вашитѣ чисти молитви сж чути и могатъ да направятъ чудеса. Тѣ могатъ да направятъ и най крайния свободомислящъ единъ ревностенъ познавачъ на Христовото учение.

Дойдете затова, вие всички християнски деца, отъ селото и града, които обичате детето Исусъ, и помагайте мостове да строимъ. Не бойте се! Ние не сме самички. Съ насъ сж и ангелитѣ, които сж стълбоветѣ на тия мостове.

Исусъ бѣше първия мостостроителъ. Той свърза грѣшното човѣчество съ Бога. Следъ Него за тоя мостъ работиха апостолитѣ и тѣхнитѣ последователи. Днесъ такива, които непрестано строятъ мостове между Бога и противникитѣ Му, сж свещеницитѣ и другитѣ Христови проповѣдници. Работникитѣ около в. НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ сж сжщо трудолюбиви мостостроители. Тѣ работятъ мостове, които водятъ по пътя за Доброто.

Деца, съ вашата света и безстрашна вѣра искате ли да работите за Христа? — Бждете смѣли помощници — строители на моста, който води къмъ вѣчното блаженство. Станете мостостроители.

Каква света и пълна съ благодать работа! Една работа за Исуса! Една апостолска работа! Щастие и успѣхъ на малкитѣ мостостроители!

Мария и Носифъ търсятъ подслонъ.

Дете, ти си виждало картинката, дето Мария и Иосифъ търсятъ подслонъ. Изморени, закѣснѣли, тѣ хлопатъ тукъ и таме. Тѣ дирятъ едно мѣстце за детето Исусъ, което презъ нощта ще дойде на свѣта. Навсѣкжде, обаче, глѣчъ и отказъ. Навсѣкжде едно безсърдечие, едно пренебрежение. Какви обиди, наистина!

Но . . . какъ е днесъ, дете? Не търсятъ ли сжщитѣ тѣ едно мѣстце пакъ за Исуса въ човѣшкитѣ сърдца? Но има ли и днесъ приемъ? — За съжаление сжщия отказъ и равнодушие.

Мило дете, но нали ти не ще принадлежишъ къмъ ония хора, които оставятъ пречистата Майка и Иосифа да търсятъ и се лутатъ все още? Нали ти разумно ще ги посрещнешъ и имъ кажешъ: *Дайте детето Исусъ въ моето сърдце!* Азъ ще го обичамъ, азъ искамъ да го имамъ въ моето сърдце и горещо да му се моля. Азъ искамъ моето сърдце да очистя, да освободя отъ грѣхове и запаза за винаги свѣто, за да не избѣга Исусъ никога отъ мене.

Коледа.

Мило дете, ние сме предъ Коледа. Очакването и празнуването на тоя празникъ се прави въ честь на кого? — Вѣрвамъ да знаешъ. Въ честь на нашия Спасителъ Исуса Христа.

Раждането на Исуса човѣчеството очаквало близо 4000 год.. А това не е малко! Христосъ се родилъ въ яслитѣ на единъ Витлеемски оборъ. Щастливи сж били пастиритѣ и пастирскитѣ деца, които сж видѣли тогава Исуса. Но ти, дете, си се сега родило, 2000 год. по късно. Съ това съвсемъ не искамъ да те наскърбя, а нѣщо друго, радостно, да ти кажа: „Ако тогава видѣха Исуса, ако Христосъ бѣше тогава въ свѣта, то Той и днесъ е още. Ти, макаръ да не го виждашъ, Го приемашъ съ св. Причастие, въ видъ на хлѣбъ и вино. Ако пъкъ искашъ на Коледа Исусъ да бжде съ тебъ, въ ума и сърдцето ти, то бжди радостно и съвсемъ чисто по сърдце.“

Но ти, може би, се интересувашъ какви дете е било Исусъ. Добре, азъ ще ти го опиша. Първо ще запитаешъ, може би, хубаво ли е било, богато ли, отъ видни родители ли. Но това сж второстепенни въпроси. Азъ ще ти изтъкна най важнитѣ качества на детето Исусъ.

1. Детето Исусъ трѣбва всички грѣшници да признаятъ, а това не е малка работа и

2. Детето Исусъ е украсено съ много добродетели, а тъй-мо това не е малкъ примѣръ.

Сжщо, може би, ще запитаешъ, какъ можешъ това да направишъ и отъ Исуса примѣръ да вземешъ! Азъ съ удовольствие ще ти отговоря.

1. Щомъ като станешъ сутринъ, измиешъ и облечешъ, направи своята сериозна молитва. Деньтъ, значи, започва съ света работа.

2. По възможность отивай празникъ въ църква, кждето ще присѣствувашъ на светата Литургия. Това е премного света работа.

3. Родителитѣ си винаги радостно слушашъ ли?
4. Съ братчетата и сестричетата си въ мирѣ ли живѣешъ?
5. Въ училище трудолюбиво и внимателно ли си?
6. Учишъ и работишъ ли добре?
7. Молишъ ли се на пресветата Дева Мария — Майка Господня?

8. Мислишъ ли всѣки день, какво ще подаришъ на нѣкое бедно дете или беденъ човѣкъ, ако родителитѣ ти позволяватъ? Мисли за своитѣ вехти дрехи и спестовна касичка.

9. Преди да легнешъ, помисли си добре дали съ нѣщо си се приближило къмъ детето Исусъ. Помоли родителитѣ си за благословия и лека нощъ, на милия Спасителъ кажи.

10. Не забравяй грѣшкитѣ си и искай прошка! Мило дете, разбра ли всичко това, което трѣбва да правишъ ако искашъ да приличашъ на детето Исусъ, и радостно отпразднувашъ Коледата? Схвана ли всичко това и отъ едно катадневно, лошо дете, ще станешъ ли едно вѣрующо, свето дете?

Може би си схванало, но дали ще можешъ всичко това да изпълнишъ? Спомни си, тогава за *страшния сждъ Божи!* Това сжщото дете Исусъ, което се роди като човѣкъ, въ Витлеемъ, ще дойде единъ день пакъ като човѣкъ, но не като добъръ Спасителъ, а като строгъ сждия. Това Негово повторно идване, не ще бжде единъ позивъ, зовъ съ съвети за покаяние, като първото. Не! При второто, пришествие на Христа, свѣта ще погине. Лука 21, 25—33. Миллионитѣ съзвездия ще се разклатятъ. Моретата ще се развълнуватъ. Живитѣ още хора ще треперятъ отъ страхъ. Исусъ ще се яви въ свѣтли облаци, за да сжди живитѣ и мъртвитѣ. Човѣцитѣ, които сж живѣли и умрѣли свято, ще тържествуватъ. Човѣцитѣ пъкъ, които сж живѣли въ умраза къмъ своя Богъ, ще бждатъ осждени на вѣчно проклятие въ ада. Свѣтътъ ще се свърши. Ще имаме само едно вѣчно небе и единъ вѣченъ адъ.

Исусъ съ своя Божественъ духъ, както виждашъ, дете, предсказва едно далечно бждеще — последнитѣ времена на свѣта. И както притчата за смоковницата разправяше Исусъ, мислейки едно скоро бждеще — разрушението на Иерусалимъ, нѣщо което съ една поразителна точностъ се изпълни, така и печалната действителностъ съ страшния сждъ Божи ще се изпълни.

Дете, щомъ като детето Исусъ ти се вижда толкова свято, тогава ти ще бждешъ щастливо, ако се сближишъ съ Него, поговоришъ и поиграешъ даже. Ако ли пъкъ Исусъ ти се яви като сждия, съ очи които ужасно дълбоко виждатъ въ твоята грѣшна душа, ти ще се изплашишъ нали? Но когато се причастяваше, мислѣше ли, че Исусъ е твоя сждия? Ако тогава си мислило това, ако тогава си се плашило, то сега не се бой. При участието, ако си треперало отъ обичъ и страхъ, че вземашъ Исуса недостойно, то при страшния сждъ Божи не се плаши. Тогава ти ще бждешъ едно добро и помилвано дете.

Храмътъ.

Храмътъ е едно свето мѣсто. Тукъ живѣе Исусъ. Въ неговия блѣсъкъ и величие, като царъ небесенъ, ние не Го виждаме — иначе бихме се изплашили. Сжщо като човѣкъ, къкъвто бѣше преди 2000 год., ние пакъ не го виждаме. Ние го признаваме само въ видъ на хлѣбъ и вино съ св. Причастие. Това е най-голѣмата милость, която Христосъ ни е оставилъ. Нека благодаримъ и тържествуваме тогава, че това е така! Нека се радваме сжщо, че можемъ тъй близо Исуса да имаме, да го посещаваме, да разговаряме съ него и вземаме въ нешето сърдце. Нека отдадемъ сжщо нуждната почитъ на храма и, когато сме въ него, да кажемъ на Исуса, че го обичаме.

Нѣма, обаче, храмове само отъ камѣкъ и дърво. Има и други — невидими. Знаешъ ли, дете, кой сж? — Това сж сърдцата на хората. Богъ може и тукъ да живѣе. Но има сърдца, които съвсемъ не сж храмове на Бога. Тамъ живѣятъ дяволитѣ. Тамъ сж грѣховетѣ, безвѣрието, покварата и падението. Тукъ трѣбва Богъ единъ новъ храмъ да съгради.

Но това съвсемъ не казвамъ, че се отнася за тебъ, дете. Това сж сърдцата на лошитѣ и безвѣрни хора. Азъ знамъ, че твоео сърдце е чисто и достойно за храмъ на Бога.

Нека, прочее, то си остане такова и винаги обитавано отъ нежния Спасителъ Исуса!

Св. Литургия.

Дете, ти си създадено отъ Бога. Той те освети още при твоето кръщение. Той те направи единъ малкъ свѣтия. Но после ти потъна въ грѣхове. Исусъ, обаче, съ тайнството **ИЗПОВѢДЪ**, иска да те очисти и наново освети.

После ти пакъ сгрѣши и се отклони отъ *Божия пътъ*. Колко жалко! Но Исусъ иска пакъ единъ свѣтъ животъ да водишъ. Той те иска съ твоята святостъ да бждешъ единъ достоенъ примѣръ за другитѣ.

И отъ голѣма милость и любовъ Исусъ ни даде св. Причастие, което, колкото по често вземашъ, толкова повече приемашъ *Божията* благодать. Колкото повече се причастявашъ, толкова по свѣтъ ставашъ. Колкото по-вече вѣрвашъ въ Христа, колкото повече му се молишъ и на св. Литургия присѣствувашъ, толкова повече ти съ Божията благодать се сдобивашъ. Животътъ ти става тогава строго религиозенъ, църковенъ.

А понеже въ св. Литургия се приготвя св. Причастие, то трѣбва презъ нея много прилично да стоишъ. Тукъ слиза Духъ Свети, който освещава св. Дарове и не вече хлѣбъ и вино вземаме ние, а тѣлото и кръвта Христови. Това самъ Христосъ нареди на тайната вечеря.

Нека се възнасяме мислено тогава при св. Литургия и *благодаримъ*, като че ли тя се служи на самото небе!

ЛИСИЦАТА.

Днесъ ще ти разправа, дете, за лисицата. Това е едно много хитро, лукаво и хищно животно. Голѣмъ крадецъ и голѣмъ бѣгачъ. Качества, както виждашъ, съвсемъ не добри за едно животно, а нежели за едно дете. Затова не взимай лисицата за образецъ!

Ти знаешъ, че Исусъ обича само правото, откровеното, чистото, искреното. Вѣрвамъ сжщо спомняшъ си евангелския разказъ, кждето Исусъ се явява като най-голѣмъ врагъ на фалшивитѣ фарисеи. До като Той бѣше добъръ съ народа и искрено кающитѣ се грѣшници, то съ лицемѣрнитѣ фарисеи бѣше строгъ и неумолимъ. Той ги наричаше лицемѣри, прикрити гробари, обирачи на беднитѣ и вдовитѣ, както и голѣми инати. Къмъ ученицитѣ си, които го изоставиха при страданията му, той бѣше добъръ, той имѣ търпението. Но фалшивия Юда, който съ лицемѣрна целувка го предаде, и когото строго ще сжди, Той го нарече лисица, защото бѣше като нея фалшивъ.

Дете, не бжди фалшиво въ говора си като лисицата! Не лъжи никога, въпрѣки това, че нѣкжде ще трѣбва да пострадашъ! Не бжди лисица въ обноскитѣ си! Не върши нищо задкулистно! Но бивай, сжщо фалшива лисица въ молитвата си, нито въ вѣрата си! Жалко, че има хора, които минаватъ за религиозни и които много въ църква ходятъ и се причастяватъ, а вътрешно сж лоши, лошо се отнасятъ съ другитѣ, клеветятъ и винаги сж безсърдечни спрѣмо ближния. О, жалки лицемѣри!

Но ти, дете, остана вѣрно на твоя Богъ! Не подражавай на истинската лисица, както въ лицемѣрието ѝ, така и въ лакомството ѝ. Не бивай ненаситно като нея! Мисля, че не грѣша, ако ѝ приписвамъ тоя порокъ, тъй като ти само знаешъ, какъ тя обича и не изтървава, ако и се падне нѣкоя патка, пѣтелъ, сѣричка или зайче. Не ѝ ли е възможно да намѣри тия сладки закуски тогава тя непредира. Яде какъвто ѝ попадне.

Тогава тя яде полски мишки и, като унищожителка на мишкитѣ, принася доста голѣма полза. Единъ голѣмъ приятелъ е сжщо тя и на гроздето. Ако то стои високо, тогава тя казва, че не го обича. Тя яде сжщо съ удоволствие месо, бръмбари и риби. Когато е гладна, тя яде даже и мъртви животни, стига да насити своята лакомия.

Нѣма, обаче, по-лошо за едно дете, ако то е ненаситно лакомо, като лисицата. Още по зле за него е, ако то е скжперникъ и безмилостно спрямо гладнитѣ хора. Азъ не мога да си представя, че на едно дете ще бжде вкусно яденето, ако то знае и вижда, че другитѣ деца нѣматъ нищо въ стомаха си, че гладуватъ.

Исусъ казалъ за лисицата: „Лисицитѣ иматъ своитѣ скривалища, птичкитѣ своитѣ гнѣзда, а Синъ Человѣчески нѣма где глава да подслони.“ Далъ Той бѣше беденъ, горчиво беденъ, заради което обичаше беднитѣ. Той каза даже, че ония, които направятъ нѣщо на беднитѣ тѣ все едно казано, че на Негого правятъ. Дете не забравяй думитѣ Му: „Това, което сторить на твоя най-малкъ братъ, все равно че на Менъ си го сторить.“

Исусъ бѣше наистина толкова беденъ, че нѣмаше мѣсто кжде да си почине, Затова, ако ти на беднитѣ правишъ добро, то значи че даваши мѣсто на Исуса въ своето сърдце. Не желашъ ли дете, да почине Исусъ въ твоето сърдце?

Има, обаче, и нѣщо хубаво, поучително за тебъ, дете, въ лисицата. Това е нейния много остъръ умъ. Тя се сѣща веднага и хитро избѣгва всѣка опасностъ. Тукъ тя не може да бжде надмната отъ никого. Всѣкакви движение, всѣкаква съблазанъ и капанъ, тя вижда и бѣга.

Дете, можешъ тогава да научишъ това отъ нея. Допрешъ ли опасностъ, видишъ ли своята добродетель, чистота и девство застрашени, бѣгай! Пази се! Всѣка л о ш а дума която чувашъ, всѣка не добра картина, която виждашъ, всѣка лоша книга, която си почнало да четешъ — хвърли веднага на страна, не гледай, бѣгай!

Ти знаешъ какво е съ огъня. Съ него шегата не бива, защото и най-малката искра може да причини единъ ужасенъ пожаръ. Така е и съ лошитѣ думи, примѣри, картини и книги.

Не забравяй казаното: който се излага на случайности, той може да загине въ тѣхъ, затова отбягвай всѣка случайностъ, която може да те доведе до грѣха.

Накрая азъ имамъ едно горещо желание. Това е да ти обърна вниманието върху топлата кожа на лисицата. Такава кожа носятъ мнозина, но, за съжаление, само богатитѣ. Ние трѣбва, обаче, да се погрижимъ за беднитѣ, като ги снабдимъ съ кожа и топли дрехи. Лошата лисица сжщо не дохожда въ редакцията, да каже: „Ето ме, вземете кожата ми и я дайте на беднитѣ деца.“

Затова азъ се обръщамъ къмъ васъ, деца на богати родители, и ви моля за Коледа да подарите на беднитѣ деца топли дрехи. Тукъ не е нужно буквално една лисица кожа, но може да бждатъ топли чорапи и носени даже дрехи.

Звезда.

Надъ широкитѣ равнини на изтокъ отъ Ливанъ въ една ясна нощъ, когато небесата бѣха застанали съ лѣскави звезди, изгрѣ ненадейно една нова звезда. При нейния силенъ свѣтликъ околнитѣ звезди поблѣднѣха. Тя се показваше на западъ.

Човѣцитѣ, които я видѣха, се удивиха. За нейното появяване скоро се разчу по всички градове и села. И чудѣха се всички и се питаха, какво означава това измѣнение.

На петата нощъ чуха за чудесната звезда и тримата славни мждреци на Халдея, хора мждри и вещи въ писанията.

Като видѣха тая звезда, въздивиха се твърде и се смутиха, защото никой отъ тѣхъ не можеше да отгадае, какво явява на вселената това ново небесно свѣтило. И рекоха си едни на други:

— Да прегледаме старитѣ пророчески книги. Може би, тамъ да се пише нѣщо за тая звезда.

Три дни и три нощи мждрецитѣ ровиха писанията на пророцитѣ, четѣха ги и ги тълкуваха. Въ края на третата нощъ, щомъ се пукна зората румена и огнена, тѣ извикаха отъ радостъ, защото намѣриха предсказанието за звездата.

„Ще дойдатъ времена“, казваше се въ книгата на пророцитѣ, „когато на западъ въ юдейската земя ще се роди царъ. И знакъ за неговото раждане ще бжде изгрѣването на западъ на нова свѣтла звезда тъкмо надъ мѣстото, дето се е родилъ новиятъ царъ“.

И рекоха си тримата мждреци: „Никой царъ досега не е билъ обаяданъ съ подобна звезда. Той ще бжде по-великъ отъ Сесостриса, по-силенъ отъ Кира и по-славенъ отъ Александра. Полетата изново ще се покриватъ съ човѣшки трупове, и рѣкитѣ изново ще се червенѣятъ отъ човѣшка кръвъ. Добре, че сме бѣловласи, та нѣма да видимъ, съ какви сѣсипни ще се съгради неговата слава. Но нека да видимъ въ писанието името на тоя царъ“.

Рекоха и наново разгърнаха мждрата книга. Дириха, дириха, когато най-сетне смаяни отъ криха, че името на тоя царъ е: „Любовъ“.

И възчудиха се твърде тримата мждреци. Сърцата имъ възликуваха, че нѣма човѣчество да сполетятъ нови теглила. И рекоха: „Блажени, трижъ блажени, че дочакахме рождението на царя на любовта; да идемъ да му се поклонимъ“.

И тримата бѣлобради влѣхви взеха най-благонитѣ аромати, — ливанъ, смирна и злато и, водени отъ звездата, която вървѣше предъ тѣхъ да имъ показва пътя, намѣриха благия царъ и му поднесоха своитѣ дарове.

„Когато се роди Исусъ въ Витлеемъ Юдейски въ днитѣ на царъ Ирода, ето, мждреци отъ изтокъ дойдоха въ Иерусалимъ и казваха: де е родилъ се Царъ Юдейски? Защото видѣхме звездата му на изтокъ и дойдохме да му се поклонимъ.“

Тѣ изслушаха царя и заминаха

И ето, звездата, която бѣха видѣли на изтокъ, вървѣше предъ тѣхъ, докато дойде и се спрѣ надъ мѣстото, дето бѣше Младенецътъ.

А като видѣха звездата, тѣ се зарадваха съ твърде голѣма радостъ. И като влѣзоха въ кжцата, намѣриха Младенеца съ майка Му Мария и паднаха та му се поклониха; и като отвориша съкровищата си, принаесоха Му дарове: злато, ливанъ и смирна. И като получиха насъне откровение да се не връщатъ при Ирода, тѣ заминаха по другъ пътъ за страната си.

Мат. 2, 1 и 2, 9—12.

Коледенъ поздравъ изпраца на своитѣ малки читатели и на тѣхнитѣ родители редакторътъ на вестника Свещ. Д. Попвасилевъ. Той благославя малкитѣ деца и ще се помоли за тѣхъ на Св. Литургия презъ коледната нощъ.

Изпраца поздравъ на децата — нашитѣ малки пионери — и г-жа Ек. Д-ръ Панайотова, която нареди четивата за тѣхъ.

Шуменъ, Печатница „Спасъ Поповъ“ — 2. — 1929.

ХРОНИКА.

Програма за църковното богослужение презъ предстоящитѣ празници:

Въ Недѣля, 6. I. Св. Златоустова литургия — начало 7 1/2 часа. Сжщия денъ вечерня въ 3 1/2 часа сл. обѣдъ — съ апостолъ и евангелие.

Понеделникъ — Рождество Христово — Св. Василиева литургия — начало 6 ч. сутринята.

На 18. I, петъкъ — Царски часове съ Св. Василиева литургия. Начало 6 ч. Ръсене християнитѣ въ църква и кжщи. (Християнитѣ ще бждатъ ръсени по кжшитѣ нѣколко дни, докато бждатъ поръсени всички семейства.)

На 19. I — Богоявление — начало 6 ч. сутринята — Св. Златоустова литургия. Въ 9 часа ще свърши църква. Въ 9 1/2 свещеници и християни ще се събератъ при аналоя срещу чит. Арх. Михаилъ, дето ще стане водосветъ и парадъ.

На Ивановъ денъ — обикновена св. Литургия. Начало 7 1/2 часа.

На втория денъ на Коледа, следъ отпустъ на Църква, въ салона на църквата „Св. Възнесение“ въ града се устройва елка за децата. Децата ще декламиратъ и ще имъ бждатъ раздадени безплатно малки подаржчета.

Женското д-во „Родолубие“ устройва Елка на 7 януари — първия денъ на Коледа въ 10 1/2 ч. заранъта въ салона на читалището „Арх. Михаилъ“

Канатъ се децата на всички шуменски гражданки — ченки и не ченки на д-вото — да взематъ участие въ устройваното литературно — музикално утро. Репетиция на 5 януари 2 ч. следъ обѣдъ въ д-вото.

Отъ Настоятелството.

По инициативата на Командира на 5-о артилерийско отдѣление и офицеритѣ, при главния входъ за казармата на Отдѣлението на 30 XII м. г. се положи основенъ камъкъ на чешма-паметникъ. Отъ двете страни на чешмата ще се поставятъ мраморни плочи, каквито се поставиха при входа на 7а пех. дружина. На плочитѣ ще бждатъ вписани съ златни букви имената на всички загинали презъ войнитѣ офицери и войници отъ полковете, минали презъ тази казарма. Инициативата е отлична, затова заслужава поддръжката на цѣлото гражданство и на близкитѣ на загиналитѣ артилериисти.

При полагането на основния камъкъ се извърши панихида и водосветъ. Говори речъ свещ. Д. Попвасилевъ. Началника на гарнизона сжщо съ хубави думи поздравя инициативата на офицеритѣ отъ отдѣлението, изтъкна значението на паметника и пожела той, съ общи усилия, да бжде въ скоро време щастливо завършенъ.

Всички гости бидоха покани на малка закуска. Тукъ Командирътъ на отдѣлението благодари на гоститѣ за вниманието, що сж отдѣлили за празника на артилериститѣ, изтъкна съ общи думи заслугитѣ на артилерията спрѣмо „братята пехотинци“ презъ боеветѣ и помоли, за да не се забравятъ имената на славно загиналитѣ артилериисти, всички да помогнатъ за доизграждането на плочитѣ и чешмата паметникъ.

Трѣбва всички, които обичатъ войската, да помогнатъ съ нѣщо за доизграждане на хубавитѣ мраморни плочи.

Шуменското Западно Подофицерско благотворително дружество „Князь Кирилъ Преславски“ съобщава на членоветѣ си и на всички интересующи се лица, че канцеларията му се помѣщава въ дюкяна на наследницитѣ на покойния ДИМИТЪРЪ ИВАНОВЪ, на улица „Царъ Освободителъ“ — Арастата.

Всѣки членъ да провѣри съюзната си членска книжка и, който не се е отчелъ за втори срокъ до 31 Декемврий т. т., да побърза да се отчеге. Срокътъ за отчитането на трети срокъ е до 31. Януарий т. г. За мѣстната посмъртна каса всѣки да си провѣри дали е внесалъ до 38 см. случай и, който не е внесалъ, да побърза да доведе, защото, не дай Боже, при нещастие-смъртъта ни преследва всѣки моментъ, като остане нередовенъ, наследницитѣ му не могатъ да получатъ посмъртната премия.

Отъ Управителния съветъ.

ЗА ПОДАРЖЦИ

— при —

Прес. Търговски & Синозе

Картини съ и безъ рамки, вази, български пирографираны издѣлия, шахове, табли за игра, иконостаси, икони, дървенъ букваръ, чукачетата и много други.

Въ дома на бедната майка родилка и детето „Стоянка Кънчева“ на първия денъ на Коледа, 2 часа следъ обѣдъ ще се даде елка за децата. На беднитѣ деца ще се дадатъ подаржчета входъ затѣхъ нѣма да има. За другитѣ входъ 5 лв.

Въ салона на Дома е открита на 30. XII миналата год. благотворителна изложба съ картини, акварелни и маслени. Тя ще трае до 30 януарий т. г. Желателно е всѣки любителъ на родното изкуство да я посети. Всѣки посетителъ остава много доволенъ и бърза да си откупи нѣщо. До сега сж откупени около 30 картини. Входъ 5 лв., за ученици 2 лв.

За самарянскитѣ курсове. Явна благодарностъ. Презъ пролѣтътъ на миналата 1928 год. и въ нашия градъ, по инициативата на българското дружество „Червенъ кръстъ“, се откриха безплатни самарянски курсове. Курсоветѣ се уредиха съ съдействието на мѣстния клонъ, на Окр. Пост. Комисия, която отпустна салона си, и на лекторитѣ: Д-ръ Н. Блъсковъ, Д-ръ Смѣдовски, Д-ръ Медникаровъ, Д-ръ Недѣлчевъ, Д-ръ Христова, Д-ръ Петковъ, Д-ръ Симеоновъ и Д-ръ Я. Янковъ. Курсоветѣ траяха три месеци, отъ начало теория, а после практика въ държавната болница. Редовно посещаваитѣ положили изпитъ предъ комисия. За представителъ на Главната Дирекция на Народното Здраве бѣ определенъ Окр. лѣкаръ Д-ръ Н. Блъсковъ.

На г. г. лекторитѣ за положения трудъ се опредѣли възнаграждение, което се заплати отъ касата на централното управление на Дружеството. Отъ това възнаграждение доброволно се отказаха за въ полза на Детската здравна станция следнитѣ г. г. лектори: 1) Д-ръ Симеоновъ, който внесе сумата 1,000 лв. 2) Д-ръ Блъсковъ, който внесе сумата 800 лв. 3) Д-ръ Янковъ, който внесе сумата 200 лв.

Управлението на Дома и станцията имъ изказва своята сърдечна и публична благодарностъ.

На в. Пастирско

—респ. Прот. Тулешковъ — Св. Писание. Прочетохъ твоя свѣтъ, цитатъ отъ Св. Писание. Мене ми е мжно, дето си принуденъ да прибѣгнешъ до какво срѣдство, за да престане Кожухаровъ да посвещава цѣли колони въ Свѣтлицы, брой следъ брой, за да ме гади бройно блично предъ духовенството въ цѣла България? Позволено ли е и на „първиятъ свѣтникъ въ България“ — Прот. Ханджиевъ да изнася моибратски и приятелски писма по него отъ преди 4—5 години и чрезъ Кожухарова да ги печата, той, Ханджиевъ, който ме е училъ да пиша тия писма до този онзи, и предъ когото съмъ изказвалъ болкитѣ си и възмущенията си? Ти, о. Тулешковъ, знаешъ много работи. Благодаря на Бога, че макаръ съ много неприятности, които нося днесъ, се отървахъ на време отъ приятелството съ този човѣкъ. На когото прилича този, който изнася на публиченъ показъ писма на единъ свой младъ приятел, когото навремето оплете въ мръжата си.

Нѣмамъ надежда, че ще спратъ своята атака, затова търся защитата на сжда. При това моля да си отбележишъ, за да не оскърбявашъ другъ пътъ българскитѣ сждии. Съставътъ на днешния български граждански сждъ не е отъ езициници (невѣрни), както е било въ времето на апостола. Днешниятъ граждански сждъ е християнски сждъ. Ти не си ли се сждилъ за нѣщо нѣкога, съ нѣкого? Св. Синодъ не се ли сжди? Желая миръ, но не ми го даватъ.

Свещ. Д. Попвасилевъ

Дирекцията на Шуменската народна мжжа гимназия изказва благодарността си на следнитѣ граждани и учредения, внесли помощъ за безплатната ученическа трепезария при гимназията: г. Стефанъ Ранковъ — 100 лв. за здраве; г. Жечка Христова — 100 лв. за здраве; г. Невѣнка Герчева — 150 лв. по случай 4 години отъ смъртъта на мжжа ѝ; г. Маришка Николова — 100 лв. по случай 9 години отъ смъртъта на съпруга ѝ, и Шуменската Популярна Банка — 1000 лв.

За предстоящитѣ Коледни празници

ледни празници подариха за беднитѣ при църквата „Св. Възнесение“ суми следнитѣ лица: Г-жа Д-ръ Медникарова — 500 лв., г-жа Роза Петкова — 150 лв., Семейство Вълко Господиновъ по случай 4 години отъ смъртъта на сина имъ — 200 лева, Х. — 100 лв. Изказва имъ се сърдечна благодарностъ.

ОПРЕДѢЛЕНИЕ

№ 2648.

Шуменски Окржженъ Сждъ въ разпоредително заседание на 15. XII 1928 год. по доклада на П. Бояджиевъ, Ч. Гр. ан дѣло № 827/1928 год.

ОПРЕДѢЛИ:

Допуща осиновяването на Адемъ Ислямовъ Кючукъ Муштафовъ отъ с. Търновца, Е. Джумайско, отъ Мустафа Юсуфовъ Муртазовъ и съпругата Елеми Емине Мустафова Юсуфова отъ с. Чаушово, Е. Джумайско.

Председателъ: П. Бояджиевъ

Членове: Ст. Кировъ, М. Кусевъ

Четете в. „НАРОДЕН БУДИТЕЛЪ“.